

И дѣдо Колю разтвори едно и двѣтѣ си рѣцѣ, като да пригърне дѣда Генка.

Може-би щѣха още да приказватъ — и дѣдо Генко да земе думата — но въ туй врѣме откъмъ Цариградската улица се зададохъ войници-кавалеристи, съ музика — и тѣ отиваха на лагера. Дѣдовото Колюво внуче, почна да се тегли изъ ржката на дѣда си, за да изгледа по-добрѣ войниците. Вгледаха се въ тѣхъ и старците, и, едватъ слѣдъ като измина войската, дѣдо Колю се сѣти, че отива на лагера. Той убѣди и дѣда Генка да го води тамъ, по-рано, та да завземамъ добро мѣсто.

X.

До срѣщната врата на градската градина, дѣдо Колю се спрѣ да купи на дѣтето колаче и на снаха си — китка триндафилъ, а любопитниятъ дѣдо Генко се озърташе насамъ-натамъ. Ненадѣйно ги настигна бойковчето Стоянчо Велювъ, изпрѣмѣненъ, напудренъ и парфюмиранъ, върти тънко бастунче и отъ горния джебъ на фестона му привѣтливо поглеждатъ краищата на една хубава шарена кърпица. Той — донѣлъ въ София прѣди 2—3 години — бѣше сега помощникъ на архиваря въ една канцелария. Той се прѣстори, че не видѣ старците, и бързо закрачи да ги отмине, но дѣдо Генко го зърна, позна го изеднажъ и го повика високо на име.

Стоянчо, ужъ хаберъ нѣма, се спрѣ. Старците го настигнаха.

— Стоянчо, синко — заговори дѣдо Генко — не можахъ да те позная, пакъ и ти — насъ. Ехъ, улици — широки, пакъ и калабалжкѣ. Какъвъ си израсълъ за малко врѣме! Ехъ, каква е вамъ работата? да растете, а ний да се срастваме. Каква пѣкъ и хубава прѣмѣна имашъ — и дѣдо Генко поглади респектно Стоянча по дрехитѣ. Да е сега отнѣкъдѣ майка ти да те види и да ти се порадва горката! Добрѣ, много добрѣ стана, дѣто се ти настани на работа. Да сж живи и здрави пакъ хората, че пристояха!... Ами, каква ти е работата, Стоянчо?

— Отъ сутринъ до вечеръ писане! отговори неохотно този.